

Prefață

Un fundamentalist

Al autenticității

Aurel Pantea Opera poetică

Ediție îngrijită și prefată
de AL. CISTELECAN

Casa cu retori

Editura Albatros, 1980

SOLO VIVACE PE O PIELE DE MIEL

Despre omul închis în bîrfă, despre încremenirea lui în pecetei
somnolente (haită silențioasă, plușul în casete cu voci)
despre unul care-și poartă discipolul în piețe ca să uite,
dar mai ales să converseze cînd întîlnește moartea
în mijlocul Sintaxei, umezeala, lichenul tănuit al
vorbei despre toate am vorbit tangențial pe cînd soarele
își făcea de cap în cîmpul cu chiparoși. Mare pagubă,
eu sînt în continuare solo vivace pe o piele de miel,
cum e sufletul tău, bardule, pe care-l adun cînd vreau
să-l storc și
fără vlagă reîncepi cîte o conversație, fiindcă eu sînt vîlva
și din fiecare cuvînt sar la tine cu rază de platină.

ȘI M-AM REVOLTAT PRIN EXPRESII SEVERE

Crupe de calcar sub carne, pe măsură ce soarele
se depune
opac,
împînzesc reprezentările. Se prelungesc pînde
în trupuri, plante vechi, umeri rotunzi și rotule
se adaugă recifurilor și creează confuzie
între imagini. Am visat un os de cîine, un os de delfin
și o osie perforîndu-mă și m-am revoltat prin expresii
severe
- dans gîngav al aerului prin spelunci – și-am
luat un cuvînt încă fidel și l-am pus la soare
și-am văzut
oasele lui Alexandru cel Mare.

ȘANSA DE A NE UITA ÎN LĂUNTRUL POEMULUI

Primele au venit mamiferele
și au găsit muguri și carne fragedă
pentru puii vorace, fără măsură posedați de instincte
(acum
mă opresc să mai descriu peisajele acestea netemporale,
clipa prezentă e incisivă, deci, în continuare cu frenetic
sarcasm: un om își descoperă umilința, cu dexteritate
ducînd pălăria lîngă inima sa maleabilă: pe sub fereastra
mea,
tăinuit în propria lui importanță trece un om de vază,
armonie
ierarhică), apoi am închis paranteza și am riscat
o nouă eclipsă a timpului, plus șansa de a ne uita în lăuntrul
poemului fără vreo grație fiindcă, oricum, nu mai sînt
cuvinte, numai spelunci și deja au venit mamiferele,
blînd să-mi adulmece inima
ca pe-o apă veche.

CU TOT RIDICOLUL

Apă, rouă și alte simboluri degradate.
Înghițat în mistere dinastice
apare
Pamfletarul în mijlocul naturii.

ÎN ACEST ATÎT DE NESFÎRȘIT PREZENT

Ziua, seara aceleași tufișuri
posomorite încheagă pacea grea a casei, de fiecare dată
o îndură imaginea trupului meu așa cum a fost ieri
și în celelalte clipe anterioare, dramatice chipuri

obscur e echivalându-mi vîrsta cu anotimpurile lor
ignorate

de prea severa ordine din afară. Mă miră numai ciudata
lipsă de carne, a mișcării și a succesiunii momentelor
în acest atît de nesfîrșit prezent încît simt cînd
„un Terrier aleargă tocmai pe marginea pămîntului
și tare mi-e teamă să nu se prăvălească”.

DUPĂ-AMIAZĂ CU ACADEMICĂ VEDENIE ÎNTR-O DUGHEANĂ

Carne urcată în bolți abia concepute, ce personaj
pitoresc pentru suburbia intimă a poemului, hai să
începem narația: prin pasaje arhitecți melancolici
și meșteri măsoară distanțele de la expresie
pînă la sens, sunetul pasului lor măsurat abia exprimă
o umanitate singuratică, filtrate de lumină
mereu mai auster, fețele lor, un grup de satisfacții
urcînd nivelele, se edifică, în urmă
o realitate tot mai pregnantă înghite ecourile
și conversația, solitudinea trupurilor
acum perfect acordată cu bolțile

și Naratorul în dugheana fiecărui cuvînt
își oblojește cum poate arsurile
și vedenia.

CINĂ DE TAINĂ

Neliniștea seara și postura amanților pe traseele ficțiunii
zum, zum și delicii cu declic în capodopere, vom cina
cu doamnele și-om cîrți societatea de snobi
în cel mai distins paradis. Un cezar de ceață va încropi
o atmosferă pitorească și vom înțelege
cîte animale de pradă și-au scăpat moliciunile

și inteligența în ceasul acesta de seară, zîmbete cu
cotituri

ne-or aminti tranzacțiile
cu caractere și pe vechii neguțători, însumi vîndut
cuvîntului tigru mă voi uita ades într-o junglă de imagini
cu *nostra carissima* recuperată
dintr-o alee cu scriitori. Mușcat pînă în cele mai mici
amănunte o să apar în mijlocul petrecerii, copleșit
de propria mea părere asupra-mi și-o să dansez, firește ca
oricare, atent ca nici o rază răuvoitoare să nu ardă
fragmentul de suflet nocturn al partenerelor.

RĂPIT DE GEOMETRIA PERFECTĂ A SUBTERANELOR

Colorare, decolorare și un ram cu veverițe
pe fiecare frază, prearafinata mea inimă
între demoni selecți, plus un oraș provincial
care niciodată nu-mi simte absențele, imaginația ca funcție
a unor realități intermediare, măduvă aburind
în întunericul din corp, cîteva poduri pentru ca sîngele
să nu rățăcească drumul, un lac roșu făcut dintr-un milion
de secunde, toate acestea simboluri fiind nu repere,
fiecare cu propria sa profunzime, mistifică timpul
și uzanțele, pînă cînd, pe mine însumi dibuindu-mă prin
rețea,
mă prăbușesc în mormane mofluz
răpit de geometria perfectă a subteranelor.

PRIN MIEZUL FIGURII MELE PRELUNGI

„Nu cred în poezia plăsmuită” – foarte bine, domnule,
e treaba Weimar-ului, eu nu pot să nu admir multitudinea
de pete întunecate depuse, în urma unei ploii torențiale

pe bielele cărnuri diurne și nu pot de-asemeni să nu-mi
trag
pe suflet o piele de leopard la gândul
că aş putea fi confundat și cruțat cînd mișună
masculul nubil, cînd are crampe realitatea, cînd istoria
mă
arată concret și împlîntat în certitudini, cînd nici un obstacol
nu poate opri ravagiile literelor prin miezul
figurii mele prelungi, mai întinsă decît toate pedepsele.

PRIN LIMBAJ PRECUM PRIN ALTE PIETRIȘURI

Dacă ar fi doar imperceptibilele
zăvoaie în care peștii se fac evidenți
cu atîta supușenie și tăcere,
insinuanți
la începuturile biografiei, m-aș suporta,
mi-aș ceda
carnea oricărui comentariu, dar mîlurile, cețoasele lor
certitudini,
pămîntoasele îmi iubesc prea mult copilăria,
drăgăstoasele, lascivele pe epiderma fragedelor trupuri
cîte mituri solare și pămîntești desfoliază. Humusul fierbinte,
vegetațiile lor ademenesc nervuri firave, viața exprimînd
ademenitor iadul lor puhav.

Ori de cîte ori îmi face astfel de servicii memoria, ce somnolență,
ce putere de-a le evoca, ce picoteală
în subțiri carnagii diurne, în clipa de-acum ce fobie
a luminilor cerebrale pentru asemenea narațiuni.

Așa că poemul se naște periculos de identic
cu umbletul prin zăvoaie și mîluri și nu înseamnă deloc
a parodia misterele fiindcă
„nu știi care este calea vîntului nici cum se fac oasele
în mitra celei îngreunate”, dar poți să întipărești

trecerile unui copil
prin propriul tău limbaj precum prin albe pietrișuri și ce
bătălie cumplită dau pentru el sintagmele.

POSOMORÎTA CULOARE A VANITĂȚII

Mă place starea asta intermediară cu pietre desconsiderînd
celelalte apariții așa-zise compacte, levitație a distanțelor
dintre lucruri

într-un craniu, clipa în care se despică granița
de la mine la tine ne arată un obraz cu molii, ce lucrătură,
Doamne, ce lucrătură, mă întorc acasă,
obicei vetust, toate-s moi și se cufundă, intermediu,
intermediu, pune-mi diamant pe răni, pînă acasă
doar cîteva pietre întrerup infernul de. cînd tocmai
în buza acoperișului mă trăsnii, tocmai acolo unde sîngele
rodește în lume odată cu ploaia, o incizie roșie eliberează
himerele într-o deplină
maturitate, oarbe sînt zilele cu clopotele
lor arțăgoase, posomorita culoare
din obrazul inițiatului
din gimnaziul crispat al secundeii cu totul altceva
mărturisește.

CE NECLINTIRE CE SOMN OPAC

Ea, rodia și socul copt pîndesc imaginea într-o realitate
a truțiilor vegetale.

Țipăt ciuruit de mirozne coace verbul și hrănește gura
estetului.

Sîntem spre sfîrșit de secol XX și poezia cît de plină-i
de funcții.

Cînd va apare heraldul, fluturele cap de mort cu secetă
și inutilitate, senile vor fi contrastele, vor fugi esteții

În haite frumoase cu retorii, ce plăcere
simțită la un mod elegant pentru destrămarea unor asemenea
existențe
subtile, cîți crini pentru fast și dantele sub talpa celui
cu soarele-n cap, da, să ai carne, să ai trup și să turbe
pentru asta sintaxele.

Ce neclintire, ce somn opac între socul copt și rodie.

A STILIZA E O PARAFRAZĂ

Nu e vorba de pasajele subterane doldora de înși metaforici,
acolo, ca animalul în rut e senzația arcuită,
substanțială ca însăși metafora
otrava buimacă a laurului seduce
convoiul eleganților
pastișeuri.

Nici o flacără pe verb. Marasmul arid și cenușa incriminează
o probabilă origine augustă, cei mai celebri dintre greci cădeau
fără ea într-o mare perplexitate și invocau Sfinxul.

Secte lexicale, sentimente, sarea care coboară din inteligență,
Hesperus ce prezidează corporalitatea
și azurul tăios al contururilor
le mai posedăm și sîntem conștienți în continuare
că a stiliza e o parafrază pentru moarte.

VIAȚA LA MODURI NEPERSONALE

A expune ruinele. A bara cu viața anterioară clipa de-acum, rana cu sute
de muguri. A riposta rădăcinilor ei încă fragile, în sfîrșit a fi întrutotul
nepersonal vorbind despre așa ceva, a-ți găsi astfel un culoar ocrotit.